

Om sann historia här Boös i Torups socken
Västlands län.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Tar många år sedan lög lantgl in i shogen att hette lantgl
vid namn Galla sjöhåll bydande under hennanet Boös. Ågaren till
lantgl dö hette Petter Månsson och hans hustru hette Stina. Tantgl
var inle start det föddes en ha mögri får och en gris. Mannen gick
först möje dog i shogen och hängg staver och tike limmer utan
de dagar han möste göra sina dogsvärke på Boös. Om sammarsen
fick hustrun och barnen glöka bär för att sälja ty familjen var
fär och lönjärmerna varo döliga. Så en gång det var på sammarsen blev
deres ha sjuk och hustrun Stina var ensam hemma för mannen
var på huggärn och barnen var i shogen. Men den gamla Stina
vissste nog redt han fick fall på sin mans gamla knuthorn och
begavsig av till Majes korgar fai att lämna tike knut. Ty den sedan var
ju dö att de skulle bärra knutet över den spacka hären. När gammal
Stina kom hem med knutet lade han det på en stat. Sedan gick
han ut i fältet för att härvata sin sjukha ha och ledde in hennes
i stugan ty det var en ryggåsastuga som tantglens bodde i. Så ställde
han hem mitt i stugan och lög fall knuthornet och mordslighor-
na och sätte fyra på knutet. sann han höll över han. Det blev en
välldig eldställe över hela han sann blev alldeles försbrökt och rusa
på dörren och häns ut. Men han blev bra efter det myckna
knuset, men den sann inle lyftte om det var hennes man
fai att hans gamla knuthorn var i husen bitar. Det

F. sid.

gammal sorgsättet är för länge sedan döda. Nu växer hoger, mitt
mödet finns sorget där sorgaren och hans family fingo sitka och
störa sig fram.

LÖFQMUNNESAHLA
UND'S UNIVERSITET

En sögen från Stjärnarp i Oldsbergs socken
Hallands län.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Det var en gammal gammal som var boende på Kurkaborget sann bygde under Stjärnarp och sann varit på protatistlärning i Träninge. Det var sent på kvällen när han gick hem från sitt arbete då gick han gängstigen sann går över Brunneör. Så observeerde han några glittrande hal sann låg där på marken. Han böjde sig ned och uppsamlade några hal i sitt förkläde för att ha hem till sina barn att leka med. När han hem kom tödade han halen vid spishallen sedan gick han till sängs. När han på morgonen vaktade och hörde barn till spisen för att haka lite mat innan han gick till sitt arbete som var protatistlärning i Träninge. Dö fink han se att det var sann guld inställt för hal sann hörde hem på kvällen varvid han blev alldeles förmånd åver sitt skatt sann han fört hem. Familjen var mycket färtig men när han sann i goda anständigheter och varit protatistlärningen i Träninge sann blev deras lycka. Men på vad vis halen blev näddo eller bortflytta kunde den gamla sageman nen ej säga.

En sagan från Ålvåsjö Översby socken

LUNDSS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Hästland

Väckan

Det var en bondes son hette Humstedt
som hadde en i liter gärd som låg vid
sjön, han var mycket skrockfall och trodde
blint både på nekken och tomter och troll, den
värsta han hadde att göra med det var nekken
han var så gott som daglig gått i den gamla
ryggstugan som ägaren Humstedt bodde i där gick
nekken in och brukade lägga sig under det stora bordet
ibland fram nekken som en stor hund ibland som en
häst så bonden visste inte vad han skulle göra med honom
men när gubben Humstedt hadde funderat på saken
länge fick han en idé att nästa gång nekken kommer
som en häst shall han försöka lägga lägga sele
på honom han hadde därt att hitta med. Om några
dagar kommer nekken åter som en stor häst då var gubben
inte sen att kasta sele på nekken sedan bordet av
med plogen så det rök om det så bonden blev så
glad för sin präktige häst som var så stark och präktig
när han sedan kom hem med sin häst och tog sele av
honom förraum han häst med ett plaskande i sjön
en sag Humstedt aldrig nekken i sin stuga mer
dock vilar Humstedt i graven han dog för 60 år sedan
och sjön är utdikad säger den gamle 40 åriga
Hjal Andersson han har berättat sagans för mig

En gammal sägen från Frösö i
Torsby socken Hallands län

LUNDSS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Det var en gång en bonde från Bäckstorp i
Småland, som hadde ett par över på sommarbete
hos en annan bonde vid namn Bengt Arvidsson
i Boas när han så en vacker hästdag skulle
hämta hem sina axar. När sedan bonden
hadde erlagt beterumman och drackit sina gökal
som gubben Bengt hadde bjudit på begav sig
bonden i sällskap med sin dotter på hemväg
mot Bäckstorp när dom hadde gått en bra bit väg
där landsvägen svänger ner mot vissas fisk
så bonden förs sig att vila en stund i åbacken mittför
Hällarp. När han legat en stund fisk han höra
en så underbart vacker musik att ^{han} steg upp och gick
mot det hållet där musiken hördes med följd att
han föll i vissen. Det var steekan som brukade
spela där enligt sägner ska flera ha funnit sin grus
där på grund av nekkens underbara musik som så fortrollet
dem som försökt höra den att dom kunde inte vända
om fast det ber ut i vissen enligt vad den gamle
70-åriga ynganna Pettersson berättet för mig
denne gamla sägen ska ha hänt för 70 år sedan

In Sögen från marktill Tårens sachen.
Hallands län.

LUND'S UNIVERSITET'S
FOLKMINNESARKIV

Det är före min tid men så här säger den gamla
80 åriga Bengt Jahansson i Skogshagen. Dö badde en nöldig
jägare på Mossbäck som alltid gick i marken. Så var det en gång
när han var ute och jägade med sina hundar de sikt uppf ett spår
och det var av långt in i skogen till ett berg vid namn Gräsbjörn.
Där sprang hundarna in i Gräsbjörnsungen och jägaren följde
efter in i myren. När han kom in där sann han en gammal
gubbe sittande på en bänk vid ett litet bord och rävra sina
pengar. Vid den era sidan lög hjo (hö) drängar och vid den
andra hjo min och där intill satt jägarens hundar. Dö gick jägaren
fram till gubben och sa jag vill ha mina ~~hundar~~^{pengar} tillbaka så han
ja det shall du få om du lägger tillbaka dem efter mina
min och det lade jägaren. Men efter den degen hunde in till
hundarna varken ställde eller sätta så att han hade inget nytt
av dem mer. Men den som blev arg var jägaren och han tänkte
därför att han skulle loga gubbens pengar. Och en natt när
gubben lög och sov by det ner i Dörrmetverkan gick jägaren
till Gräsbjörnsungen och log alla gubbens pengar och han blev
rik som ett diab. Men han kände ej någon välsignelse med sina
pengar för han blev galen och en tid efter åt dog han. Sen dess
har där aldrig varit någon jägare i Mossbäck och det finns ingen
jägare idag som dog är söder den gamla Bengt Jahansson på Skogshagen.

Om sägen från Sljämnags i Oldaberga socken
Västernorrlands län.

LUNDSS UNIVERSITETTS
FOLKMINNESARKIV

Det är många år sedan fället gråvöts men sista shatten
i jorden till fövar till Fredsligare tider. Så är det med den shatt
som ligger neigråvö i Brunnerös i Sljämnagi. Den shatt som enligt
sägen ligger neigråvö i Brunnehög räddades av en soldat men blev
medstyrken av folket. Många hennes är därefter var det hvä gubbar som
hann åverens att försäha gråva upp shatten på Brunnerös menid de hann
åverens att ej säga det till någon människa. När så de en dag hann ut
till Brunnerös och bryja gråva hem där en stor soldat i full rustning
vidande på en hall häns och fögade om han hinner dom men
det var med ord och sordom gubbarna hinnit åverens att ligga
och därfor ej kunde vara på soldaterns höga. Dö red soldaten igen men
hann stax tillbaka då fögade soldaten igen om han ej hinner dom
och på si sätt hält soldaten på hela hiden gubbarna gråvöde. Allt efter
som gubbarna nämnde sig shatten så fögade soldaten jänt om de
har allt han hinner dom. När gubbarna fingo syn på bokhet dörat
soldaten ändo in på dem och upprepade samma föga han visat allt
jog hinner dom han visat allt jog hinner dom. Men dö häl läla-
modet hos skelsåherna hemid de varoode det vete farfrik soldaten
till var. I samma ovanligg försvarar shatten för deras ägor och
soldaten som red på sin gamla halba häno försvarar med.

Dan gänger gick gubbarna minne om den stora shatten på Brunnerös
för att de ej kunde ligga innan de hade shatten i behåll. Och ännu i

f.

2011

Lenna dog här man ej lyckas finna den stora skatten på Brunneös
just både mänshar och damhar har varit där och grävt för där finns
hål in till dalo enligt vad den gamla sagomanen här berättat för mig.

En sann sägen från Bohkhatt i Euslövs socken.
i Hallands län.

Det var under snapphanens tiden, som folket levde
i ängest i Euslöv och runt omkring i bygden. Så sikh folket
reda på i Bohkhatt att där skulle komma en snapp hane och
ta deras pengar och ägodelar så de var alldeles förskräckta över
det. Så en dag drog allt folket från den gamla häro gården
Bohkhatt ned sina ägodelar upp till Öja berg där de gärde sig.

Dagen efter kom snapphanen det var en stilig ryttare som red
på en vit häst och han red direkt från till Bohkhatta gårds
När han sikh se att det ej fanns en människa på Bohkhatta gårds
och det logit med sej att så blev han så förbittad för att han
harmit försent. Då tog han upp sin pistol och satte den i
takskägget och syra av sen dräpte det inte lange före den hela gården
bad i ljunan läga för det var en innebygd gärd som de hade
på den tiden. Sedan ho red han ned för att rättna sin häst
vid Dämoersvaet. Under tiden som snapphanen red till Dämoers-
vaet red det en man som kom från Öja berg och mög sig efter
snapphanen. När han var så nära som han kunde komma tog
han sitt gevär och möga sikte och sköt snapphanen på stället.

Den man som skott snapphanen hette Nakan skyld som kom
allt folket från Öja berg ner till Dämoersvaet för att se hur det gällt
med snapphanen och där sikh de in se att han var död. Sedan
syra folket den döde snapphanen och han hade så mycket pengar

på sig så att de bygde upp Pahalls gärd igen. Den sände mapptavans
hoppgrände falket ned i Blödderås, men där sikt han inte så i sin
grav för han skrek om mätterna så falket ansträngt inte sikt sava

Så en vacker dag kom däremot att de skulle gräva upp liket igen
och de gjorde det med sen hände de liket till Galterjärs strand och
grände ner hanam där samt slog en ekspåle genom hanam för att
han skulle vara tydlig för mätterna. Men vid vissa holer var det här
man kom skrik förd man slog en ekspåle genom hanam nästan den

Insänt av ^{herr} J. Resorin Gustafsson, Norra Vägen 10
Halmstad

den 1/12 1932.